

možno — zjistil doslov dotazu Sch-ova a odpovědi P-a, jakož i jaký byl smysl jejich, zejména, zda mohl Sch. na základě jich předpokládati, že P. ví, že vlaky čis. 44 a 41 nekřížují v J., nýbrž v O., a zda nebylo Sch-ovi počítati s možností, že sdělení o přeložení křižování stalo se jen omylem nebo nedopatřením P-a. Nalézacímu soudu bude dále po případě též uvažovati o tom, čím se provinil Sch. v případě, že mu P. neřekl, že křižování je přeloženo ze stanice O.

Čís. 1149.

Byl-li doručen rozsudek obžalovanému dle §u 427 tr. ř., neprodlužuje se lhůta ku provedení opravných prostředků pozdějším opětovným doručením rozsudku obhájci chudých.

Jest důvodem k navrácení ku předešlému stavu, byl-li liknavostí soudu obhájce chudých zřízen v poslední den lhůty ku provedení opravného prostředku. Navrácení ku předešlému stavu dopouští se nejen pro zmeškání lhůty opovědi, nýbrž i lhůty k nezbytnému provedení opravného prostředku.

(Rozh. ze dne 6. března 1923, Kr I 1365/22.)

Jednaje v neveřejném sezení o opravných prostředcích obžalovaného zamítl Nejvyšší soud jako soud zrušovací stížnost do usnesení zemského trestního soudu v Praze ze dne 27. listopadu 1922, jímž zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku téhož soudu ze dne 14. října 1922 byla zavržena, vyhověl však žádosti obžalovaného o navrácení v předešlý stav pro opozděné provedení zmateční stížnosti do rozsudku zemského jakožto nalézacího soudu v Praze ze dne 14. října 1922 a povolil navrácení v předešlý stav. V dalším pak vyhověl zmateční stížnosti.

Důvody:

Usnesením nalézacího soudu ze dne 27. listopadu 1922 byla zmateční stížnost, obžalovaným včas ohlášená, zavržena jako opozděná, protože opis rozsudku obžalovanému, při hlavním přelíčení nepřítomnému, byl doručen dle §u 269 tr. ř. již dne 9. listopadu 1922, kdežto zmateční jeho stížnost a odvolání byly téhož dne ohlášeny, ale obhájcem chudých provedeny teprve dne 23. listopadu 1922. Toto opozděné provedení opravných prostředků stalo se patrně proto, že zřízenému obhájci chudých byl opis rozsudku, aniž bylo o to žádáno, opětně doručen dne 17. listopadu 1922. Stížnosti do onoho usnesení nelze vyhověti. Opis rozsudku, dne 14. října 1922 vyneseno, byl obžalovanému po rozumu §§ 269 a 427 tr. ř. doručen dne 9. listopadu 1922 a téhož dne ohlásil obžalovaný zmateční stížnost a odvolání bez udání důvodů zmatečnosti. Lhůta k podání vývodů uplynula proto dne 17. listopadu 1922, do kterého dne vývody nebyly podány. Dle §u 6 tr. ř. v doslovu zákona ze dne 20. července 1912, čís. 142 ř. zák., není lhůta tato prodlužitelná přes to, že obhájci chudých byl opis rozsudku opětně z moci úřední doručen dne 17. listopadu 1922, tedy v poslední den lhůty pro podání vývodů.

V zákonné lhůtě dle §u 285 tr. ř. nebyly podány vývody zmáteční stížností a byla proto zmáteční stížnost právem zavržena dle §u 1 čís. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. z. z roku 1878.

Současně se stížností do onoho usnesení nalézacího soudu domáhá se stěžovatel navrácení v předešlý stav pro uplynutí lhůty k podání vývodů zmáteční stížností, kteréžto žádosti oprávnění nelze upřít. Nalézací soud, ač v době ohlášení opravných prostředků a zřízení obhájce chudých pro provedení zmáteční stížnosti (dne 9. listopadu 1922), musil věděti, že obžalovaný opis rozsudku má již v rukou, nezařídil ničeho, co by sloužilo k urychlenému vyřízení, zejména nenaznačil, že věc jest velmi nutná; opomenutí to mělo v zápětí, že ustanovený obhájce chudých obdržel usnesení advokátní komory teprve dne 17. listopadu 1922, z něhož ani poznati nemohl, že jde o rozsudek, v nepřítomnosti stěžovatele vyneseny. Nestalo se tedy jeho vinou (§ 364 tr. ř.), že lhůta k podání vývodů takřka vypršela, když byl zřízen obhájcem chudých, a omyl jeho jest tím omluvitelnějším, ježto mu byl ještě doručen opis rozsudku, což, jak již uvedeno, zákonným předpisům vůbec neodpovídalo. Okolnost, že jde o provedení zmáteční stížnosti, a nikoli o její ohlášení (§ 364 tr. ř.), není povolení navrácení v předešlý stav na újmu, protože dle správného výkladu zákona mimořádný tento opravný prostředek se vztahuje také na provedení opozděného opravného prostředku, pakli jeho opověď, jako v tomto případě, nebyla dle zákona úplnou. Odůvodněné žádosti o navrácení v předešlý stav bylo proto vyhověti a dle §u 364 odstavec druhý tr. ř. ve věci samé rozhodnouti.

Čís. 1150.

Pro trestné činy, spáchané vojínem v mezidobí od rozpuštění býv. rakousko-uherské armády až do presentace v armádě československé, jsou příslušny občanské trestní soudy.

(Rozh. ze dne 6. března 1923, N I 20/23.)

Nejvyšší vojenský soud sdělil Nejvyššímu soudu jako soudu zrušovacímu, že zamýšlí rozhodnouti spor o příslušnost, který vznikl v trestní věci proti Janu C-ovi mezi vojenským prokurátorem v Josefově a státním zastupitelstvím v Hradci Králové, takto: »Pro trestné činy, které Jan C. spáchal po státním převratu, avšak před presentací v čs. armádě, jsou příslušny občanské trestní soudy.« Důvody: Jan C., narozený dne 3. září 1883 v H., tamtéž příslušný, tříděn a odveden v roce 1915, byl jako domobranecký střelec střeleckého pluku čís. 30 odsouzen rozsudkem zeměbraneckého divisního soudu v Josefově ze dne 10. července 1918 pro zločin sběhnutí, zločin krádeže a přestupek dle §u 36 zbrojního patentu do žaláře na jeden rok. Dříve než rozsudek byl opatřen vykonávací doložkou, což se stalo dne 19. července 1918, uprchl C. z vojenské věznice v Josefově dne 17. července 1918; byl dopaden 26. srpna 1918 a dopraven do vojenské věznice v Josefově, avšak 26. září 1918 uprchl zase z vojenské věznice, načež byl 29. listopadu 1918 znovu zatčen a dopraven do zmíněné vojenské věznice. V obou